Lietas Nr. A420318714
Lietas arhīva Nr. AA43-0850-16/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016.gada 4.jūlijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Amona, tiesneses S.Gintere un L.Konošonoka

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. B/ pieteikumu par tehnisko noteikumu izdošanu ģimenes mājas būvniecībai /adrese/, kadastra apzīmējums /numurs A/, zemes vienībā ar kadastra apzīmējumu /numurs B/, sakarā ar /pers. B/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 30.aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

Pieteicējs/pers. B/2013.gada 12.decembrī vērsās Valsts vides dienesta Ventspils reģionālajā pārvaldē (turpmāk – Pārvalde) ar iesniegumu, kurā lūdza veikt ietekmes uz vidi sākotnējo izvērtējumu un pēc Vides pārraudzības valsts biroja (turpmāk – Birojs) lēmuma saņemšanas par to, ka darbībai nav nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums, izsniegt tehniskos noteikumus ģimenes mājas būvniecībai /adrese/, kadastra apzīmējums /numurs A/(turpmāk – Nekustamais īpašums).

Pārvalde 2014.gada 24.janvārī sagatavoja ietekmes uz vidi sākotnējo izvērtējumu Nr.VE14SI0007. Biroja 2014.gada 6.marta lēmumā Nr.116 (turpmāk – lēmums Nr.116) konstatēts, ka paredzētajai darbībai ietekmes uz vidi novērtējuma procedūru vai Natura 2000 teritoriju novērtējuma procedūru nav nepieciešams piemērot.

Pārvalde 2014.gada 18.martā vēstulē Nr.9.5.-6/472 lūdza pieteicēju sniegt informāciju, vai viņš vēlas saglabāt sākotnējo ēkas izvietojuma risinājumu vai arī atbilstoši lēmumā Nr.116 norādītajam ir pārskatījis iespējamo ēkas būvniecības vietu. Vēstulē lūgts arī precizēt notekūdeņu attīrīšanas risinājumu un vietu, kā arī precizēt ūdensapgādes urbuma izbūves vietas risinājumu.

Pieteicējs 2014.gada 19.aprīļa iesniegumā norādīja, ka vēlas saglabāt ēkas izvietojuma risinājumu, ūdens urbuma vietu iespējams pārvietot un paskaidroja, kā paredzēts risināt notekūdeņu attīrīšanas jautājumu.

Ar Pārvaldes 2014.gada 31.marta lēmumu Nr.VE14TA0051 tehniskos noteikumus atteikts izsniegt, jo būvniecība paredzēta uz Eiropas nozīmes prioritāri aizsargājamā biotopa 2130* ar lakstaugiem klātas pelēkās kāpas robežas un potenciāli nelabvēlīgi ietekmēs šo biotopu. /pers. B/ šo lēmumu apstrīdēja. Ar Biroja 2014.gada 2.jūnija lēmumu Nr.23-s apstrīdētais lēmums atstāts negrozīts. Lēmumā citstarp norādīts turpmāk minētais.

1. Atbilstoši /Nosaukums D/teritorijas plānojumā (turpmāk – Teritorijas plānojums) noteiktajam Nekustamais īpašums atrodas „Dabas pamatnes" teritorijā (DP). Saskaņā ar Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 202.punktu „Dabas pamatnes" teritorijas (DP) nozīmē zemes vienības (vai to daļas), kas primāri nav paredzētas apbūvei, kā mežus, purvus, jūras krasta joslu, kā arī piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā esošas zemes vienības, uz kurām atrodas iepriekšējā apbūve Aizsargjoslu likuma izpratnē. Atbilstoši Apbūves noteikumu 213.punktam dabas pamatnes teritorijā atļauts sadalīt zemes vienību, ja pēc sadalīšanas izveidotās zemes vienības nav mazākas par 3 ha un zemes vienību platums nav mazāks par 70 m. Tādējādi dabas pamatnes teritorijās, pie kurām pieskaitāmas arī teritorijas piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā, paredz nosacījumu, ka zemes dalīšanas rezultātā jaunveidojamās zemes vienības platībai jābūt vismaz 3 ha. Nosacījums attiecas gan uz ciemiem, gan teritorijām ārpus tiem.
2. Līdz atdalīšanai no īpašuma „/Nosaukums A/" Nekustamais īpašums pastāvēja kā viena no trim šā īpašuma zemes vienībām. Pēc atdalīšanas tā ierakstīta zemesgrāmatā kā patstāvīgs nekustamais īpašums. Tādējādi Nekustamais īpašums ir izveidots 2013.gadā platībā, kas ir mazāka par Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punktā, līdz ar to arī Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktā paredzēto.
3. Teritorijas plānojuma grafiskajā daļā Nekustamais īpašums un teritorija ap to norādīta kā „zvejniecības teritorijas". Apbūves noteikumos nav ietverts šādu teritoriju skaidrojums un definīcija, nav arī noteikti to atļautās izmantošanas nosacījumi vai izmantošanas aprobežojumi. Atbilstoši Dundagas novada domes 2014.gada

29.aprīļa vēstulē Nr.2-23.2/14/51 skaidrotajam apbūves prasības liedaga funkcionālajam zonējumam „zvejniecības teritorijas" nav noteiktas, proti, „zvejniecības teritorijas" ir vietas pie jūras, uz kurām ved plānotās auto (zvejnieku) izejas uz jūru, līdz ar to uzskatāms, ka šīs teritorijas kalpo kā īslaicīgas zvejas laivu un rīku novietnes, kurām saskaņā ar normatīvajiem aktiem nav noteikti izmantošanas nosacījumi.

4. Lai arī Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1. un 2.punkta redakcijas ir mainījušās un tās attiecas uz atšķirīgām situācijām (pilsētām un ciemiem vai teritorijām ārpus tiem), šo normu regulējums pēc būtības ir vērsts uz vienu mērķi, proti, novērst piekrastes zemes sadrumstalošanu un apbūves blīvuma palielināšanos.

Judikatūrā ir nostiprināts, ka Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas izpratnē noregulējums par zemes dalīšanu attiecināms uz jaunu īpašumu izveidi ar mērķi tos apbūvēt un tas skatāms kopskatā ar mērķi ierobežot apbūves blīvumu un aizsargāt piekrastes dabas vērtības no nevēlamas antropogēnās slodzes, par kādu uzskatāma būvniecība. Aprobežojošas platības nosacījumus jaunu īpašumu izveidei ar mērķi tos apbūvēt varētu neattiecināt vien uz īpašumiem, kas mazākā platībā jau pastāvējuši kā patstāvīgi nekustamie īpašumi Zemesgrāmatu likuma 26. un 29.panta izpratnē līdz aprobežojuma spēkā stāšanās brīdim vai zemes vienībām, kurās ir jau atļauta apbūve. Pretējā gadījumā tiesību norma tiktu piemērota ar atpakaļejošu spēku. Par atskaites brīdi, no kura vērtējams, vai attiecīgais īpašums ir no jauna izveidots, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Augstākā tiesa) ir noteicis 2003.gada 23.jūliju.

Augstākā tiesa 2010.gada 16.aprīļa spriedumā Nr.SKA-37/2010, vērtējot Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas regulējumu kopskatā ar sasniedzamo mērķi, secināja, ka Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkts nav tulkojams tikai gramatiski, bet gan kontekstā ar Aizsargjoslu likuma jēgu un mērķi, arī jēdziens „jaunveidojamā zemes īpašuma platība" nav tulkojams tikai gramatiski, bet jāņem vērā Aizsargjoslu likuma mērķis. Aizsargjoslas noteikšanai ir ekoloģisks mērķis – aizsargāt Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrasti no antropogēno faktoru ietekmes, kāda ir arī būvniecība, un šā mērķa kontekstā jebkura likuma norma attiecībā uz aizsargjoslu būtu jāinterpretē pēc iespējas tādā veidā, kas nodrošinātu vides aizsardzību.

Lai arī minētie spriedumi attiecas uz teritorijām, kas atrodas ārpus pilsētām un ciemiem, arī teritorijas ciemu robežās ietilpst Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas tvērumā. Atšķirīgi no Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkta konkrētus nosacījumus platībai caur Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktu jānosaka pašvaldībai teritorijas plānojumos.

5. Ņemot vērā gan Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas aprobežojumu jēgu un mērķi, gan šīs daļas 1.punktā ietverto deleģējumu un judikatūrā nostiprinātās atziņas attiecībā uz Aizsargjoslu likuma 36.panta aprobežojumu interpretāciju, nav izšķirīgas nozīmes apstāklim, ka pirms atdalīšanas no īpašuma /Nosaukums A/ Nekustamais īpašums jau pastāvēja kā atsevišķa zemes vienība 0,53 ha platībā.

Arī attiecībā uz Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktu no judikatūras izriet, ka šāds dalīšanas aizliegums attiecināms arī uz pastāvošu zemes vienību atdalīšanu un nav tiesiskas nozīmes faktam, ka zemes vienībai nav bijušas kopējas robežas ar citām šī īpašuma zemes vienībām (*skat., piemēram, spriedumu lietā Nr.A42454406*). Sistēmiski Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkts paredz līdzvērtīgu noregulējumu un tas vērsts uz vienota mērķa sasniegšanu.

6. Uz Nekustamo īpašumu attiecas Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkts, Nekustamais īpašums izveidots 2013.gadā, atdalot to no īpašuma /Nosaukums A/, tā platība ir 0,53 ha un tā ir būtiski mazāka par Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktā paredzēto. Ņemot vērā minēto, pieteicējam pamatoti atteikts izsniegt tehniskos noteikumus. Būvniecība īpašumā ir pretrunā Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta un Apbūves noteikumu 213.punkta prasībām.

1. Pieteicējs iesniedza tiesā pieteikumu par tehnisko noteikumu izdošanu ģimenes mājas būvniecībai Nekustamajā īpašumā. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

1. Birojs jauc jēdzienus „zemes vienība" un „īpašums". Konkrētajā lietā jauna zemes vienība nav izveidota, ir tikai mainīta zemes vienību piederība atsevišķiem īpašumiem. Birojs nepamatoti atsaucas uz judikatūru, jo lietas Nr.A42454406 un Nr.A42454406 attiecas uz īpašumiem ārpus pilsētām un ciemiem un tajās tiek interpretēts Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkts.

2. Īpašums /Nosaukums A/ tā iegādes brīdī /datums/sastāvēja no trīs zemes vienībām ar kadastra apzīmējumiem /numurs C/– 2,42 ha platībā, /numurs B/– 0,53 ha platībā un /numurs D/– 3,92 ha platībā. Katrā no tām saskaņā ar Apbūves noteikumu 215. un 216.punktu bija atļauta dzīvojamās mājas būvniecība. Tādēļ nevar uzskatīt, ka konkrētās zemes vienības izdalīšana atsevišķā īpašumā palielinātu piekrastes zemes sadrumstalošanos un apbūves blīvumu, nonākot pretrunā ar Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas mērķi.

3. Strīdus zemes vienība kā atsevišķa zemes vienība ir izveidota jau vismaz /datums/. Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 4.punkts redakcijā, kas bija spēkā līdz 2002.gada 25.martam, noteica minimālo apbūvējamās zemes vienības platību 0,12 ha, kas ir četras reizes mazāk par Nekustamā īpašuma platību.

4. Lēmumā nepamatoti norādīts, ka normas jāinterpretē pēc analoģijas principa, pielietojot Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkta regulējumu. Birojs nav argumentējis, kādēļ Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta regulējums ir nepilnīgs un ir jāizmanto analoģija. Šajā gadījumā Nekustamo īpašumu tiek liegts izmantot teritorijas plānojumā un īpašuma detālplānojumā noteiktajā veidā - savrupmājas būvei. Tādējādi tiek ierobežotas pieteicēja Latvijas Republikas Satversmes 105.pantā paredzētās tiesības uz īpašumu. Birojam nav

tiesību šādu atteikumu pamatot ar analoģiju.

5. Pārsūdzētajā lēmumā nepamatoti norādīts, ka Nekustamais īpašums ir mazāks par Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktā paredzēto platību, tādēļ tajā nav pieļaujama jauna būvniecība.
6. Nav pamatots Biroja apgalvojums par alternatīvu darbības vietu nepiedāvāšanu. 2014.gada 19.marta vēstulē pieteicējs informēja Pārvaldi par būvniecības ieceres saglabāšanu, kā arī iespējamo alternatīvu, izvietojot ēku uz otra pamatu laukuma teritorijas vidusdaļā, kā arī minēja argumentus, kādēļ šāds izvietojums nebūtu vides aizsardzībai labvēlīgāks.
7. Pārsūdzētais lēmums ir pamatots ar argumentu, kādu apstrīdētais lēmums nesaturēja. Lēmuma pieņemšanas brīdī Biroja rīcībā bija biotopu eksperta 2014.gada 22.aprīļa aktualizētais atzinums, kurā sniegts zinātniski pamatots viedoklis, ka būvniecība saskaņā ar paredzēto ieceri nerada būtisku ietekmi uz biotopu 2130*. Birojs nevērtēja šajā atzinumā ietvertos secinājumus un konstatētos faktus, tādējādi pārkāpjot Administratīvā procesa likuma 67.panta trešās daļas un 62.panta pirmās daļas prasības.

   Pārsūdzētais lēmums nesatur novērtējumu par to, kādā veidā un apjomā paredzamā darbība būtiski ietekmētu biotopa 2130* aizsardzību. Nav izteikts vērtējums par apdraudētās biotopa platības apjomu, kvalitāti, apdraudējuma veidu un ietekmi uz biotopa attīstību. Tikai lēmuma Nr.116 11.punktā izteikta deklaratīva frāze, ka biotopa iznīcināšana vai bojāšana nav pieļaujama.
8. Birojs neizvērtēja atteikuma samērīgumu.
9. Birojs nepamatoti secināja, ka ēkas redzamība no liedaga ir pretrunā ar normatīvajiem aktiem, kā arī nepamatoti neizvērtēja alternatīvas būves novietnes iespējamību. Birojs neņēma vērā, ka Apbūves noteikumi un detālplānojums īpašumā nenosaka ierobežojumus nedz attālumam no jūras krasta, nedz arī redzamībai no liedaga, bet gan tikai ēkas maksimālo augstumu. Apbūves noteikumos un detālplānojumā jau ir ņemts vērā, ka Nekustamais īpašums atrodas krasta kāpu aizsargjoslā.

2. Birojs paskaidrojumos pieteikumu neatzīst, uztur pārsūdzētajā lēmumā minētos argumentus un papildus norāda turpmāk minēto.
   1. Pārsūdzētajā lēmumā nav konstatēta tiesību sistēmas nepilnība, kura būtu novēršama ar analoģiju. Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkts (attiecībā uz pilsētām un ciemiem) vērtēts kopsakarā ar šīs daļas 2.punktu (attiecībā uz teritorijām ārpus pilsētām un ciemiem), lai pārbaudītu to sistēmiski, ņemot vērā Aizsargjoslu likuma 36.panta un tā pirmās daļas jēgu un mērķi.

      Birojs ņēma vērā, ka Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktā lietots jēdziens „jaunveidojama zemes vienība", ar kuru aizstāts tiesību normā iepriekš lietotais jēdziens „jaunveidojams zemes īpašums" (Aizsargjoslu likuma grozījumi, kas stājās spēkā 2009.gada 10.jūnijā). Tomēr vienlaikus ar šiem grozījumiem jaunveidojamā zemes īpašuma jēdziens tika aizstāts arī šā likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktā, nosakot, ka, sadalot zemesgabalu vairākos, katra zemesgabala platība nedrīkst būt mazāka par 3 ha. Vērtējot tikai gramatiski, Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas aprobežojums zemes dalīšanai attiektos tikai uz zemes vienību tālāku sadalīšanu. Tomēr, noskaidrojot tiesību normas jēgu un salīdzinot ar citām normām, analizējot mērķi, kas ar tiesību normu jāsasniedz, un pārbaudot judikatūru, secināts, ka aprobežojums piemērojams arī jaunu īpašumu izveides gadījumā, atdalot zemes vienību. Ievērojot Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas prasību, zemes sadalīšanai Apbūves noteikumu 213.punktā ir noteikta 3 ha platība.
   2. Nekustamā īpašuma teritorijā iepriekšējā apbūve bija saistīta ar zvejniecību, bet ēkas nav saglabājušās un atjaunojusies dabiska vide un ainava. Pieteicējs šo zemes vienību atdalīja no jau apbūvēta īpašuma Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslā /ciems/un iecerēja individuālu dzīvojamo māju. Māja paredzēta vietā, kur visas sabiedrības interesēs unikālu dabas apstākļu un resursu aizsardzības nolūkā aprobežojumi saimnieciskās darbības veikšanai ir vieni no stingrākajiem valstī, t.sk., paredzēts vispārējs būvniecības aizliegums.

      Likumdevējs paredzēto darbību pieļaujamību krasta kāpu aizsargjoslā, ciema teritorijā, arī vietā, kur bijusi iepriekšēja apbūve, ir saistījis gan ar teritorijas plānošanas un ietekmes uz vidi novērtēšanas, novēršanas un samazināšanas jautājumiem, gan Pārvaldei paredzējis papildus deleģējumu katrā gadījumā izsvērt, vai darbība saskaņojama. Novērtējuma un saskaņojuma nosacījums paredzēts neatkarīgi no tā, vai Aizsargjoslu likuma 36.panta un teritorijas plānojuma (vai, piemēram, detālplānojuma) normas vispārīgi pieļauj būvniecību. Pretējā gadījumā 36.panta otrajā daļā nebūtu nozīmes norādīt, ka nepieciešams šāds saskaņojums.

      Teritorijas plānojumā noteikts, ka Nekustamajam īpašumam un teritorijai ap to ir dabas pamatnes teritorijas statuss un tas atrodas liedaga funkcionālajā zonējumā „zvejniecības teritorija", kuras izmantošanai izstrādājams detālplānojums. Īpašuma detālplānojuma izstrādes gaitā attiecīgā reģionālā vides pārvalde par to nav sniegusi pozitīvu atzinumu, konstatējot ne tikai virkni nepilnību, bet arī secinot, ka konkrētās lietas apstākļos un ņemot vērā vietējās pašvaldības teritorijas plānojumā ietverto dabas pamatnes un zvejniecības funkcionālo zonējumu, individuālas dzīvojamas mājas būvniecības iecere nonāk pretrunā ar krasta kāpu aizsargjoslas izveidošanas mērķi un tās izvietojums tiek plānots, neņemot vērā teritorijas jūtīgumu.

      Paredzētās darbības novērtēšanas ietvaros, t.sk., vadoties no samērības apsvērumiem, tika secināts, ka sagaidāmā ietekme nav tik būtiska, lai veiktu ietekmes uz vidi vai Natura 2000 teritorijas novērtējumu. Taču šāds lēmums nenozīmē, ka paredzētajai darbībai nebūtu tādas nelabvēlīgas ietekmes, kurām būtu nepieciešami ietekmes uz vidi novēršanas un mazināšanas pasākumi, ja darbības realizācija būtu pieļaujama. Pirmkārt,

paredzētā darbība ietilpst to darbību kategorijā, kuru radītā ietekme *a priori* uzskatāma par nelabvēlīgu un tādu, kuru ir jāsamazina un jānovērš, ja vien darbību vispār atzīst par pieļaujamu. Šāds atzinums izriet no normatīvajiem aktiem. Būvniecība paredzēta vietā, kur to vispārēji aizliegts veikt, izņēmuma kārtā izsveramā darbība ir iekļauta Novērtējuma likuma 2.pielikumā; tai nepieciešamas obligātās vides aizsardzības prasības nelabvēlīgās ietekmes samazināšanai (tehniskie noteikumi), turklāt darbība kvalificēta arī atbilstoši Novērtējuma likuma 8.panta otrajai daļai un attiecībā uz to bija obligāti jāparedz visi iespējamie vietas un tehnoloģiju alternatīvie risinājumi. Otrkārt, paredzētās darbības nelabvēlīgā ietekme uz vidi ir konstatēta ietekmes uz vidi sākotnējā izvērtējuma procedūrā. Lietas ietvaros konstatēts, kuriem no Novērtējuma likuma 1.panta 1.punktā definētajiem nelabvēlīgās ietekmes aspektiem konkrētajā gadījumā ir būtiska nozīme, bet attiecībā uz kuriem ietekmes ir mazāk būtiskas vai uz to aktualitāti nenorāda lietas specifiskie apstākļi. Būtiskākie ietekmes aspekti ir saistīti ar īpaši aizsargājamiem biotopiem un neapbūvētu piekrastes ainavu. Minētie aspekti uzskatāmi par īpaši jūtīgiem un dabas vērtības par prioritāri saudzējamam gan Krasta kāpu aizsargjoslā, gan /Nosaukums B/nacionālā parka ainavu aizsardzības zonā. Piekrastes ainavai darbības vietā ir prioritāra vērtība skatā no liedaga. Pieteicējs individuālo dzīvojamo māju iecerējis liedagam vistuvākajā un no liedaga vizuāli atvērtākajā vietā.

3. Lai nelabvēlīgā ietekme būtu pēc iespējas mazāka, pasākumu kopums var ietvert gan tehnoloģisko paņēmienu, gan darbības vietas risinājumu kombinācijas. Risinājumus noteic, ņemot vērā katra gadījuma specifiku, darbības vietas īpatnības, to, kādus ietekmes aspektus nepieciešams pārvaldīt u.c. Iespējamo alternatīvo risinājumu paredzēšana ir pieteicēja pienākums.

   Birojs ņēma vērā, ka pieteicēja pieaicinātās ekspertes vērtējumā vērtīgāko biotopu struktūru saglabāšanu varētu nodrošināt, arī neparedzot ietekmes mazināšanas pasākumus saistībā ar ēkas būvniecības vietu, t.i., ar citiem risinājumiem. Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka tas konkrētajā gadījumā būtu ņemams vērā, lemjot par administratīvā akta izdošanu un apsverot alternatīvu izvēles samērīgumu.

3. Pieteicējs iesniedza tiesā pieteikuma precizējumus, kuros lūdza lemt gan par tehnisko noteikumu izsniegšanu, gan par pārsūdzētā lēmuma prettiesiskumu, kā arī sniedza papildu paskaidrojumus. Pieteicējs norāda turpmāk minēto.

1. Birojs nav norādījis tiesību normu, skatot ar kuru kopsakarā varētu nonākt pie secinājuma, ka ciemā esošas zemes vienības piederība kādam īpašumam mainītu attiecīgās zemes vienības apbūves tiesības.
2. Pārvaldes kompetences robežas ir noteiktas likumā.
3. Detālplānojums īpašumam ir spēkā un nav apstrīdēts, tā izstrādes gaitā Pārvaldes priekšlikumi ir ņemti vērā.
4. Ja kompetentā institūcija ir pieņēmusi lēmumu par to, ka nav nepieciešams veikt ietekmes uz Eiropas nozīmes aizsargājamu dabas teritoriju novērtējumu, tas nozīmē, ka sākotnējā ietekmes uz vidi novērtējuma procesā konstatēts, ka nav pamata uzskatīt, ka paredzamā darbība varētu būtiski ietekmēt Natura 2000 teritoriju. Pienākums norādīt visus iespējamos risinājumus nav paredzēts iesniedzējiem, kuru paredzētā darbība neatstāj būtisku ietekmi uz Natura 2000 teritorijām. Zemesgabalā nav neviena kāpu biotopa ar platību, kas sasniegtu minimālo laukumu 0,1 ha.
5. Pārsūdzētajā lēmumā nepamatoti apgalvots, ka mājas būvniecības vieta no ainavu aizsardzības viedokļa ir izvēlēta neveiksmīgi.
6. Birojs pieļāva atšķirīgu attieksmi ainavu aizsardzībai īpašumā /Nosaukums C/ un īpašumā /Nosaukums H/, kā arī pieņēma atšķirīgus lēmumus salīdzināmās situācijās. Proti, ir izsniegti tehniskie noteikumi būvniecībai Saulkrastos, neparedzot ierobežojumus vai aizsardzības pasākumus attiecībā uz biotopu 2130*, kā rezultātā tas ir iznīcināts, konkrēto vietu noklājot ar bruģa segumu. Pieteicējam atteikts izsniegt tehniskos noteikumus ar varbūtēju nebūtisku ietekmi uz blakus esošu nelielu biotopa 2130* laukumu, kas nav un nebūs kartēts un reģistrēts datu bāzēs nelielā izmēra dēļ.

1. Ar Administratīvās rajona tiesas 2015.gada 30.aprīļa spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

1. Ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam atteikts izsniegt tehniskos noteikumus ģimenes mājas būvniecībai Nekustamajā īpašumā. Līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

   Lai noskaidrotu, vai ir iespējama labvēlīga administratīvā akta izdošana jeb pieteikuma apmierināšana, ir nepieciešams noskaidrot, vai iestājas visi normatīvajos aktos paredzētie priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

   Lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies (*skat. Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa sprieduma Nr.SKA-118/2007 10.punktu*), proti, jāpārbauda, vai pastāv labvēlīga administratīvā akta izdošanas priekšnoteikumi. Pamats izdot personai labvēlīgu administratīvo aktu ir tad, ja pastāv visi tā izdošanas priekšnoteikumi (*skat. Augstākās tiesas 2007.gada 14.marta sprieduma Nr.SKA-84/2007 9.1.punktu*). Turklāt, izvērtējot prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesa nav

saistīta ar administratīvā akta pamatojumā norādītajiem argumentiem. Proti, lemjot par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai neatkarīgi no iestādes lēmumā (atteikumā) ietvertā pamatojuma ir objektīvi jāizvērtē, vai pieteicējam ir tiesības uz labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja tiesa norāda uz kādu obligātu apstākli, kuram būtu jābūt, bet kurš konkrētajā gadījumā nav iestājies, tiesa var noraidīt prasījumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, arī neanalizējot, vai ir iestājušies pārējie tiesību normā minētie apstākļi (*skat. sal. Augstākās tiesas 2007.gada 12.aprīļa sprieduma Nr.SKA-118/2007 10.punktu*).

2. Novērtējuma likuma 4.panta otrā daļa (*spēkā līdz 2014.gada 31.decembrim*) noteica, ka Pārvaldes vadītājs Ministru kabineta noteiktajā kārtībā izdod tehniskos noteikumus katrai konkrētajai paredzētajai darbībai, ja tai nav nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums.

   Atbilstoši Ministru kabineta 2004.gada 17.februāra noteikumu Nr.91 „Kārtība, kādā reģionālā vides pārvalde izdod tehniskos noteikumus paredzētajai darbībai, kurai nav nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums" (*redakcijā līdz 2015.gada 1.janvārim*) 11.punktam pēc saņemta iesnieguma tehnisko noteikumu saņemšanai reģionālā vides pārvalde izsniedz tehniskos noteikumus vai atzinumu, kurā norādīts, ka tehniskie noteikumi nav nepieciešami, vai pamatotu atteikumu.

   Lietas izskatīšanas tiesā brīdī atbilstoši Novērtējuma likuma (*redakcijā no 2015.gada 1.janvāra*) 10.pantam Valsts vides dienestam pieteiktajām paredzētajām darbībām jāveic ietekmes sākotnējais izvērtējums, lai noteiktu, vai attiecīgajām paredzētajām darbībām ir nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums. Atbilstoši minētā likuma 13.panta otrajai daļai, ja saskaņā ar ietekmes sākotnējā izvērtējuma rezultātiem paredzētajai darbībai ietekmes uz vidi novērtējums nav nepieciešams, Valsts vides dienests izdod tehniskos noteikumus attiecībā uz katru konkrēto paredzēto darbību.

   Tādējādi secināms, ka tehniskie noteikumi ir izdodami tikai tādos gadījumos, kad paredzētā darbība vispār var būt pieļaujama.

3. No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pēc pieteicēja ieceres apbūvējamais zemesgabals atrodas Baltijas jūras piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā un /Nosaukums B/ nacionālā parka, kas ir Natura 2000 teritorija, ainavu aizsardzības zonā, un saskaņā ar /Nosaukums D/teritorijas plānojumā norādīto zemesgabals atrodas „Dabas pamatnes" teritorijā (DP). Par minētajiem apstākļiem lietā strīds nepastāv.

4. Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslu definē un tās izveidošanas mērķi noteic Aizsargjoslu likuma 6.pants. Atbilstoši panta pirmajai daļai Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjosla izveidota, lai samazinātu piesārņojuma ietekmi uz Baltijas jūru, saglabātu meža aizsargfunkcijas, novērstu erozijas procesu attīstību, aizsargātu piekrastes ainavas, nodrošinātu piekrastes dabas resursu, arī atpūtai un tūrismam nepieciešamo resursu un citu sabiedrībai nozīmīgu teritoriju, saglabāšanu un aizsardzību, to līdzsvarotu un ilgstošu izmantošanu. Ierobežojumus rīcībai Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsargjoslā noteic Aizsargjoslu likuma 36.pants.

   Satversmes tiesa ir atzinusi, ka Aizsargjoslu likuma 36.pants paredz ļoti būtiskus īpašuma lietošanas tiesību aprobežojumus, īpaši būvniecības jomā, kas interpretējami tikai kopsakarā ar šā likuma 6.pantu. Nolūkā sasniegt 6.pantā minēto mērķi 36.pants jaunu piekrastes apbūvi kopumā aizliedz. Kaut arī pašvaldībai šajā pantā iekļautās normas dod tiesības izlemt citādi, tomēr tās rīcības brīvību ierobežo Baltijas jūras un Rīgas jūras līča piekrastes aizsardzības aizsargjoslas noteikšanas mērķis. Pašvaldībai tai noteiktās rīcības brīvības ietvaros, nepārkāpjot iepriekšminēto mērķi un ņemot vērā vietējo apstākļu specifiku, dotās tiesības izlemt citādi nozīmē tādu rīcību, kas vislabākajā veidā saskaņotu dabas vērtību saglabāšanas un attīstības intereses (*sal. Satversmes tiesas 2004.gada 9.marta sprieduma lietā Nr.2003-16-05 5.4.punktu*).

   Tātad jebkura būvniecības iecere Baltijas jūras piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā ir vērtējama caur Aizsargjoslu likuma 6.panta prizmu, maksimāli nodrošinot sabiedrībai nozīmīgu teritoriju, saglabāšanu un aizsardzību, to līdzsvarotu un ilgstošu izmantošanu.

5. Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkts paredz, ka pilsētās un ciemos jaunveidojamās zemes vienības platību un apbūves nosacījumus nosaka vietējās pašvaldības teritorijas plānojumā.

   Saskaņā ar Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 202.punktu „Dabas pamatnes" teritorijas (DP) nozīmē zemes vienības (vai to daļas), kas primāri nav paredzētas apbūvei, kā mežus, purvus, jūras krasta joslu, kā arī Baltijas jūras piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā esošas zemes vienības, uz kurām atrodas iepriekšējā apbūve Aizsargjoslu likuma izpratnē. Saskaņā ar Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 204.punktu būvniecība „Dabas pamatnes" teritorijās (DP) izriet no specifiskām apsaimniekošanas prasībām un galvenokārt saistīta ar izglītību, zinātniskiem pētījumiem, rekreāciju un dabas vērtību aizsardzību, kā arī ar iepriekšējās apbūves vietās esošu objektu funkciju nodrošināšanu. Savukārt plānotās izmantošanas noteikumi „Dabas pamatnes" teritorijai (DP) noteikti 4.1.nodaļā. Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punkts nosaka zemes vienību dalīšanas un vienību minimālās platības attiecīgā izmantošanas veida teritorijā, proti, „Dabas pamatnes" teritorijā (DP) atļauts sadalīt zemes vienību, ja pēc sadalīšanas izveidotās zemes vienības (parceles) nav mazākas par 3 ha un ja pēc sadalīšanas izveidoto zemes vienību (parceles) platums nav mazāks par 70 m. Saskaņā ar Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 43.punktu parcele ir ar detālo plānojumu vai zemes ierīcības projektu noteikta teritorijas pamatvienība līdz ierakstīšanai zemesgrāmatā.

   Tādējādi Teritorijas plānojums „Dabas pamatnes" teritorijās (DP), pie kurām pieskaitāmas arī teritorijas piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā, paredz nosacījumu, ka zemes dalīšanas rezultātā jaunveidojamās zemes

vienības platībai ir jābūt vismaz 3 ha lielai. Nosacījums attiecas gan uz teritorijām, kas atrodas ciemos, gan ārpus tiem.

6. Izvērtējot Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktu, kas paredz, ka, sadalot zemes gabalu vairākos zemes gabalos, katra zemes gabala platība nedrīkst būt mazāka par 3 ha, Augstākā tiesa norādījusi, ka Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkta ierobežojuma mērķis ir vides aizsardzība piekrastes aizsargjoslā, ierobežojot būvniecību. Šāda būvniecības ierobežošanas sistēma pastāv kopš 2003.gada 19.jūnija grozījumiem Aizsargjoslu likumā, ar kuriem tika noteikti būvniecības ierobežojumi par 3 ha mazākās platībās (*skat. 2010.gada 14.oktobra sprieduma Nr.SKA-359/2010 7.punktu*). Tulkojot Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktā ietverto jēdzienu „jaunveidojamā zemes īpašuma platība" kopsakarā ar Aizsargjoslu likuma mērķi, šis jēdziens jāattiecina uz zemes īpašumu, kas tiek veidots kā atsevišķs zemes gabals apbūvei (*skat. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 2.februāra sprieduma Nr.A42454406 15.punktu*). Likumdevējs, 2003.gada 19.jūnijā izšķiroties par regulējumu, ar kuru tika noteikti ierobežojumi par 3 ha mazākās platībās, par sākuma punktu noteicis likuma spēkā stāšanās brīdi – 2003.gada 23.jūliju. Šis ir atskaites brīdis, no kura tiek vērtēts, vai attiecīgais īpašums ir vai nav jaunizveidots īpašums (*skat. Augstākās tiesas 2010.gada 16.aprīļa sprieduma Nr.37/2010 17.punktu*). Vērtējot nekustamā īpašuma izveides brīdi Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punkta kontekstā, Augstākā tiesa norādījusi, ka būtiski ir nevis tas, kad izveidots zemes gabals, bet gan tas, kad šis zemes gabals ir kļuvis par patstāvīgu zemes īpašumu (nekustamo īpašumu) un kā tāds reģistrēts zemesgrāmatā (*skat. Augstākās tiesas 2011.gada 20.maija rīcības sēdes lēmuma Nr.SKA-507/2011 8.punktu*).

Kaut arī Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1. un 2.punkts attiecas uz atšķirīgām situācijām (vietas atrašanās pilsētā un ciemā vai ārpus tiem), Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1. un 2.punkta regulējums un aprobežojums pēc būtības vērsts uz vienu mērķi. Līdz ar to tiesas ieskatā minētās Augstākās tiesas un Administratīvās apgabaltiesas atziņas ir attiecināmas arī uz izskatāmo gadījumu, ievērojot, ka šādu regulējumu attiecībā uz jaunizveidojamā īpašuma zemes platību nosaka arī Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punkts.

Kā konstatējams no lietas materiāliem, pēc atdalīšanas zemes vienība ar kadastra apzīmējumu /numurs B/0,53 ha platībā ierakstīta kā patstāvīgs nekustamais īpašums /pagasts/zemesgrāmatu nodalījumā Nr./zemesgrāmatu nodalījuma numurs/ /datums/, tam piešķirts nosaukums /Nosaukums C/ un kadastra apzīmējums /numurs A/. Līdz ar to uz īpašuma apbūvi ir attiecināmi Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punktā noteiktie ierobežojumi, proti, īpašumam, lai uz tā varētu tikt atļauta apbūve, jābūt vismaz 3 ha lielam.

Ņemot vērā, ka īpašuma platība ir 0,53 ha, kas ir būtiski mazāka par Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punktā paredzēto, būvniecība īpašumā ir pretrunā Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta un Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punkta prasībām. Tā kā Aizsargjoslu likums pieļauj būvniecību Baltijas jūras piekrastes krasta kāpu aizsargjoslā ciema robežās tikai tad, ja to pieļauj teritorijas plānošanas dokumenti, konstatējams, ka šajā gadījumā pieteicēja iecerētā būvniecība nav iespējama.

7. Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam pamatoti atteikts izdot tehniskos noteikumus ģimenes mājas būvniecībai Nekustamajā īpašumā, un pārsūdzētā lēmuma prettiesiskums nav konstatējams.

Tā kā kopš pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas līdz lietas izskatīšanai tiesā no Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta atbilstoši Teritorijas plānojuma Apbūves noteikumu 213.punkta prasībām izrietošais būvniecības aizliegums par 3 ha mazākās jaunizveidotās zemes īpašuma platībās nav mainījies, ņemot vērā arī šajā spriedumā norādītos apsvērumus, tiesai nav pamata apmierināt pieteikumu un uzlikt par pienākumu atbildētājam izdot pieteicējam tehniskos noteikumus ģimenes mājas būvniecībai Nekustamajā īpašumā.

8. Tiesa nevērtē citus lietas dalībnieku norādītos argumentus, jo, pirmkārt, tie nevar ietekmēt tiesas iepriekš izdarītos secinājumus, otrkārt, kā atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (*skat., piemēram,1994.gada 19.aprīļa sprieduma lietā „Van de Hurk v The Netherlands"(iesnieguma Nr.16034/90) 61.punktu*) . Tiesai ir jāuzklausa visi argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu lietā Nr.10153/82 Austria*).

2. Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, norādot turpmāk minēto.

1. Tiesa nepamatoti atsaucās uz Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 2.punktu un tā interpretāciju judikatūrā. Strīdus zemes vienība atrodas ciema teritorijā, tādēļ uz to attiecas šā panta pirmās daļas 1.punkts. Lai atsauktos uz 2.punktu, kas regulē situāciju ārpus pilsētām un ciemiem, tiesai bija jākonstatē, ka 1.punkta regulējums ir nepilnīgs, tādēļ papildus gramatiskajai metodei nepieciešams pielietot citas interpretācijas metodes. Tiesa šādu nepilnību nekonstatēja.

2. Pēc būtības tiesa Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta interpretācijā ir piemērojusi analoģiju, kas saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 17.panta otro daļu nav atļauta, jo tiesa nonāk pie rezultāta, kas ierobežo pieteicēja Latvijas Republikas Satversmes 105.pantā paredzētās tiesības uz īpašumu. Spriedums

nesatur analīzi par pieteicēja izteiktajiem argumentiem par analoģijas metodes pieļaujamību.

3. Tiesa neņēma vērā pieteicēja norādīto, ka Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktā jau ir minēts objekts – zemes vienība (parcele), kas ir mazākais zemes teritorijas objekts, kuru reģistrē kadastrā. Līdz ar to šī punkta gramatiskā interpretācija jau ir izsmeļoša atšķirībā no 2.punkta.
4. Tiesa neņēma vērā pieteicēja norādīto, ka konkrētā zemes vienība ir izveidota pirms 2003.gada 23.jūlija, un uz to ar atpakaļejošu datumu nevar attiecināt ierobežojumus. Tādējādi lietā nav pilna sprieduma, un saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 303.panta pirmās daļas 5.punktu tas ir atceļams.
5. Apbūves noteikumu 213.punkts nenosaka regulējumu attiecībā uz jaunizveidojamā zemes īpašuma platību. Tie nosaka zemes vienības, nevis zemes īpašuma platību.

3. Birojs paskaidrojumos apelācijas sūdzību neatzīst, uztur pirmās instances tiesā paskaidroto un papildus norāda, ka tiesa, izmantojot Administratīvā procesa likuma 17.panta pirmajā daļā noteiktās interpretācijas metodes, ir nonākusi pie pareizas normas interpretācijas, neizmantojot analoģijas metodi, kas noteikta Administratīvā procesa likuma 17.panta otrajā daļā. Pat ja tiesa nav vērtējusi kādu no pieteicēja argumentiem, tas nenozīmē, ka lietā nav pilna sprieduma un spriedums būtu atceļams. Spriedums atbilst Administratīvā procesa likuma 251.pantā izvirzītajām sprieduma satura prasībām.

4. Pieteicējs papildu paskaidrojumos norāda, ka Valsts vides dienestam un Birojam ir atšķirīga attieksme pret pieteicēju. To apliecina Biroja 2014.gada 23.jūlija lēmums Nr.343, Valsts vides dienesta 2014.gada 4.augusta lēmums Nr.VA14TN0221 un Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas sagatavotais Ministru kabineta rīkojuma projekts par būvniecību īpašumā /Nosaukums I/. Ņemot vērā, ka ar minētajiem dokumentiem ir atļauta pirts un dzīvojamās ēkas celtniecība īpašumā, kas ir septiņkārt mazāks par pašvaldības atļauto jaunveidojama zemesgabala platību (meža zemei 2 ha), pret pieteicēju ir pieļauta atšķirīga attieksme. Dokumentos un tehniskajos noteikumos būvniecība īpašumā /Nosaukums I/ nepamatoti nosaukta par rekonstrukciju. To pierāda Biroja 2014.gada 23.jūlija lēmuma Nr.343 3.1.punktā minētais. Jāņem vērā Augstākās tiesas 2009.gada 30.decembra spriedumā Nr.SKA-268/2009 norādītais, ka ēkas būvniecība vietā, kur pirms tam bija tikai pamati, nav rekonstrukcija, bet gan jauna būvniecība.

Attiecībā uz īpašumu /Nosaukums I/ tehniskie noteikumi tika izsniegti 2014.gada 4.augustā, bet Biroja lēmums par īpašumu /Nosaukums I/ ir pieņemts 2014.gada 27.jūlijā. Tas ir neilgu laiku pēc pieteicēja pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas. Tātad nevar uzskatīt, ka Valsts vides dienestam nebija zināma Biroja ieviestā Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta interpretācija.

5. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

6. Pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

7. Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai (*sk. 5.punktu*) un Administratīvā procesa likuma 251.panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

8. Apgabaltiesa uzskata par nepamatotu pieteicēja argumentu, ka tiesa Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punktu interpretēja, izmantojot analoģiju. Tā kā tiesa konstatēja, ka gan Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1., gan 2.punktā ietverts nosacījums, kas nepieļauj apbūvi par 3 ha mazākos jaunveidotos zemes īpašumos, tiesa pamatoti atsaucās uz līdzšinējo tiesu praksi līdzīgās lietās.

No ierakstiem zemesgrāmatā izriet, ka Nekustamais īpašums kā atsevišķs īpašums ir izveidots /datums/(*iestāde neprecīzi konstatēja, ka tas notika /datums/, bet pirmās instances tiesa neprecīzi konstatēja, ka tas notika /datums/*), kad tas kā atsevišķs nekustamais īpašums tika ierakstīts zemesgrāmatā. Līdz ar to pirmās instances tiesa pamatoti secināja, ka pieteicēja iecerētā būvniecība neatbilst Aizsargjoslu likuma 36.panta pirmās daļas 1.punkta un Apbūves noteikumu 213.punkta prasībām. Pieteicējs norāda, ka konkrētā zemes vienība ir izveidota pirms 2003.gada 23.jūlija. Taču, ņemot vērā /datums/notikušo atdalīšanu un jauna atsevišķa nekustamā īpašuma izveidošanu, apgabaltiesas ieskatā šim apstāklim vairs nav nozīmes, jo pats pieteicējs izvēlējās izveidot jaunu, atsevišķu nekustamo īpašumu un tikai pēc tam nolēma to apbūvēt.

9. Pieteicējs norāda, ka Apbūves noteikumu 213.punkts nenosaka jaunveidojama īpašuma zemes platību, bet gan zemes vienības platību. Apgabaltiesa konstatē, ka Apbūves noteikumu 213.punktā termins „zemes vienība" lietots kā

sinonīms terminam „parcele” un tas lietots, lai noteiktu zemes vienību sadalīšanas ierobežojumus. Saskaņā ar Apbūves noteikumu 43.punktu parcele ir ar detālo plānojumu vai zemes ierīcības projektu noteikta teritorijas pamatvienība līdz ierakstīšanai zemesgrāmatā. Līdz ar to apgabaltiesai nav šaubu, ka Apbūves noteikumu 213.punktā noteiktais ierobežojums attiecas uz pieteicēja gadījumu. Pieteicēja Nekustamā īpašuma pamatvienība (zemes vienība ar kadastra apzīmējumu /numurs B/) ir 0,53 ha liela, tādējādi pirmās instances tiesas secinājumi ir pareizi.

10. No ierakstiem zemesgrāmatā apgabaltiesa konstatē, ka Nekustamam īpašumam /datums/ir pievienota zemes vienība ar kadastra apzīmējumu /numurs D/3,92 ha platībā, kas iepriekš ietilpa nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ sastāvā, tādējādi Nekustamā īpašuma sastāvā pašlaik ietilpst divas zemes vienības. Taču, tā kā lietā nav strīda par to, ka tās ir atsevišķi stāvošas zemes vienības, minētais apstāklis neietekmē tiesas secinājumus par zemes vienības ar kadastra apzīmējumu /numurs B/apbūves tiesībām.

11. Pieteicējs norāda, ka īpašumā /Nosaukums I/ līdzīgos apstākļos kā pieteicēja gadījumā būvniecība ir atļauta. No pieteicēja iesniegtajiem dokumentiem izriet, ka jaunu ēku būvniecība šajā īpašumā atļauta sakarā ar iepriekšēju apbūvi, no kuras dabā saglabājušies tikai pamati, šā īpašuma platība ir mazāka par pašvaldības noteikto minimālo platību, lai īpašumu apbūvētu. Taču, pat ja būvniecība īpašumā /Nosaukums I/ būtu atļauta nepamatoti, apgabaltiesas ieskatā tāpēc nebūtu pamata izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu, jo tā izdošana ir pretrunā normatīvo aktu prasībām.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. B/ pieteikumu par tehnisko noteikumu izdošanu ģimenes mājas būvniecībai /adrese/, kadastra apzīmējums /numurs A/, zemes vienībā ar kadastra apzīmējumu /numurs B/.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente I.Amona
Tiesneses S.Gintere
L.Konošonoka